

Vėl įsukome RATA

Vos spėję atšvęsti Naujuosius metus, vos parsibeldę iš šventinių kelionių, sausio 4 dieną gausus būrys ratiečių jau mindžikavo prie Nuolatinės LR misijos prie JT būstinės Ženevoje. Rinkomės į pirmąją 2009 metų RATO pamokėlę. Sakau gausus, nes prie mūsų po pertraukos prisijungė šaunus vyrų trejetas – Robertas su Ralfu ir Linas.

Šiaip taip nugalėję praėjusių švenčių ir naujovių įneštą sumaištį ir išprašę tėvus į kitą kambarį, kibome į žaidimus. Pradėjome nuo linksmojo „Ateina laikas“. Vaikai tikrai nepaprastai mėgsta šį žaidimą ir ilgai neraginti kibo į ratą. Žinoma, problema visuomet ta pati – labai skiriasi žaidėjų amžius ir ūgis, todėl sunku sukibti į ratą ir tvarkingai sukstis, o į pabaigą, kai visi bėga jau pasiutėlišku greičiu, mažieji turi pasitraukti ir leisti vyresniukams kiek padūkti. Nors naujiems vaikams tai buvo kiek netikėta, jie greitai užsikrėtė išdykėliška nuotaika.

Pajuokavę nutarėme prisiminti kūno dalis. Šį kartą ir didžiukai, ir mažiukai, kiekvienas pagal savo sugebėjimus žaviai dalyvavo veiksmė. Pasikartoję jau gerai žinomas dalis, tokias kaip galva, nosis, akys ir t.t. ėmėmės ir sunkesnių: KELIAI, KUMŠČIAI, ALKŪNĖS, PĖDOS, KULNAI, ŽANDAI. Atradę jas, sėdome prie rimtesnio darbo, reikėjo pasakyti, ko trūksta kiekvienam paveikslėlyje pavaizduotam žmogeliukui ir nupiešti trūkstamas dalis. Po to, vėl grįžome prie savęs pačių ir kalbėjomės apie tai, kam skirta kiekviena mūsų aptartų kūno dalių.

Vaikai žinojo, kad akytės reikalingos matyti, nosis kvėpuoti, ausys girdėti, o galva galvoti. Kai kas žinojo, kad nosytės reikia tam, kad uostytum skanius kvapus, o kelių tam, kad ropotum... Sudėtingiau tapo tada, kai kalba pakrypo į tai, ką kiekviena kūno dalis gali veikti. Akytės gali verkti, bet ar tam jos skirtos? Nosytė kartais bėga, kumščiai kumščiuoja, bet ar tam jie reikalingi? Tuomet klausėmės labai gražios, bet iš tikrųjų sunkios G. Storpirstčio „Dainos mįslės“ ir mėginome susiprasti, kas tenai neteisinga.

Gerokai palaužę galvas, atsipalaidavimui padainavome „Tu žvirbleli tu tu tu“, reikėjo ir naujokus pamokyti. Na, o pabaigai, žaidėme pereitą kartą išminktą žaidimą „Mano kaklo ne ne ne“, kurio metu slėpėme, kaklą, rankas, kelius, o galiausiai ir visą save. Keista ir juokinga tai, kad pradžioje vaikai muistėsi, judesius kartojo, dianuoti nedainavo, o kai už dainavimą buvo pažadėtas prizas, staiga garsiai užtraukė! Koks svarbus, pasirodo, yra įvertinimo elementas.

Geros metų pradžios ir iki greito RATE.